

ALEXANDER STAINFORTH

KLETBA LÁSKY

Romantický příběh o zradě,
vášni a tajemství

KLETBA LÁSKY

ALEXANDER STAINFORTH

KLETBA LÁSKY

Romantický příběh o zradě,
vášni a tajemství

Alexander Stainforth:

Kletba lásky

První vydání

Copyright © 2026 Alexander Stainforth

Odpovědná redaktorka: Milada Michková, 2026

Images and Cover Art Illustration © Miroslav Ferdinand,

© Midjourney

Sazba a grafická úprava: © Tomáš Grof

Vydalo nakladatelství David Kaps,

Rybná 716/24, 110 00 Praha 1 – Staré Město

www.stainforth.cz v roce 2026

jako svou 24. publikaci

Tisk: FINIDR, s.r.o.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha je dílem fikce. Žádná její část nesmí

být kopírována či jiným způsobem rozšiřována

bez výslovného povolení nakladatele.

Jména, postavy, místa a události jsou pouze výtvozem

autorových představ.

Alexander Stainforth® je ochranná známka zapsána

Úřadem průmyslového vlastnictví pod číslem 398333.

ISBN: 978-80-88179-36-8 (tištěná verze)

ISBN: 978-80-88179-37-5 (ePub)

ISBN: 978-80-88179-38-2 (MobiPocket)

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1.

Thornbrook, 1844
Panství Rosewood

Lady Georgina Whitmoreová se usadila k toaletnímu stolku a při pohledu na nevkusně zařízený pokoj si povzdychla.

„Nejsme od domova ani čtyřicet mil a už mi připadá, že jsme se propadly do středověku. Alespoň, že vikomt Everleigh vnesl do této nudné návštěvy trochu zábavy. Dnešní ples v Redcliffu byl téměř dokonalý! Jen škoda, že už jsme zase zpět u Blackthorneových. Proč jsi tak bledá?“ Zadívala se na dceru.

Rosalie si upravila loknu ryšavých vlasů. Příliš nevnímala, co matka říkala, v duchu se soustředila na něco úplně jiného.

„Nevěděla jsem, že to tu bude tak... divné. V penzionátu jsme s Marianne byly nejlepší přítelkyně. Proto mě nadchlo, když nás sem její rodiče pozvali, ale...“

Lady Georgina zbystřila. Zнала svou dceru poměrně dobře, ačkoliv nikdy nepatřila mezi úzkostlivé a pečující matky. Ulevilo se jí, když mohla Rosalii poslat do proslulého penzionátu slečny Blackwoodové. Měla výbornou pověst, vychovala

ty nejvytříbenější dámy. A navíc si tam Rosalie našla dobrou přítelkyni – Marianne Blackthorneovou, dceru ne příliš významného baroneta.

„Ale co?“ zeptala se nakonec netrpělivě, jelikož Rosalie stále mlčela.

„Nic, jen... Nechápu, čím vikomta okouzila. Přitom jsem to byla já, kdo ho tehdy v Londýně viděl první. Možná jsme sem neměly jezdit, jen mi to tu kazí náladu.“

Rosalie už ani nemusela pokračovat. Matce došlo, jaké myšlenky se honí za jejíma zelenýma očima. Popravdě ji to nepřekvapilo, tuto otázku si též položila. Co mladého a pohledného vikomta přimělo, aby se zhlédl v dívce jako Marianne? Nebyla ošklivá. Nepatřila ani mezi velké krásky. Obličej měla kulatější, než by musel být, hnědé vlasy nezářily sytým odstínem kaštanů, které by vábily jako podzim, úsměv se nezdál široký, ale zároveň nebyl dostatečně jemný. Střih šatů, které nosila, byl v módě tak před osmi lety. Pravda, jedno jí musela uznat – když promluvila, působila mile a nenuceně. Nevyzářovala z ní noblesa jako z Rosalie, přesto se kolem ní vznášela jakási uklidňující aura.

Její rodiče však byli úplně jinou kapitolou.

Baronet George Blackthorne odmítal tančit, protože ho zlobila kolena. Ne však z důvodu pokročilého věku, což by se dalo pochopit. Naříkal totiž nad záhony, u nichž každý den klečel, aby je zbavil zamoření plevelem. Nestačilo mu podrobně popsat zeleninovou zahradu, skleníky a ovocný sad, o každém kousku půdy dokázal vyprávět i nějakou veselou historiku. Jen se jim nesmál nikdo jiný než on a několik starousedlíků. Ne že by to siru Georgovi překáželo v pokračování. A jak postupoval čas a on se dožadoval dalšího portského,

začalo být Georgině v jeho společnosti nepříjemně. Vzápětí se jí ujala jeho manželka Annabella, nejednalo se ovšem o žádnou výhru.

Byla to poměrně hlasitá žena. Přitom se nezdálo, že by měla potíže se sluchem. A hlavní téma? Neutuchající migrény a výčet všech porcelánových figurek, které za dlouhá léta získala do sbírky.

„Máš pravdu, celkově je to v Rosewoodu úmorné,“ pokračovala lady Georgina. „Navíc nás tu čeká ještě pár dní. Nechci si ani představit, co dalšího se dozvím o pěstování rajčat a včelách.“

Rosalie se usadila do výklenku na měkké polštáře. V okně se odrážely plameny svící, venku panovala ještě tma. Ples v Redcliffu skončil hodinu po půlnoci – sir Blackthorne však trval na tom, že budou spát ve vlastních postelích a zdvořile odmítl vikomtovu nabídku pokojů pro hosty. Skoro dvě hodiny se pak potmě trmáceli cestami, které je udržovaly dostatečně bdělé a vyděšené, že se kočár co nevidět převrátí.

Jenomže Rosalie nebude spát. Nedokáže zavřít oči, aniž by se jí nezjevil pohled vikonta Everleighe. Jeho tmavě modré oči s tak ostrou září, že se snad za nimi skrývalo samo slunce. Poutaly ji k sobě, vábily ji. Přinutily ji sklopit zrak, zardít se a vzápětí jej opět pozvednout a zjistit, že si nic nenalhávala.

Zaujala ho.

Zaujala muže, který se do dnešního večera dvořil pouze její přítelkyni.

„Posloucháš mě?“

Rosalie rychle přikývla a pohlédla na matku. Neuniklo jí, jak si ji zkoumavě prohlíží, jak se snaží uhodnout její myšlenky.

„Proč je tu všechno tak staré?“ To byla první věta, která Rosalii napadla, aby matku rozptýlila. Úspěchem se dlouho klamat nemohla. Jakmile se lady Georgina na něco zaměřila, nespokojila se s ničím jiným než s vítězstvím. Služebnictvo v Bristolu děsilo, když je podrobila tomuto pohledu a mlčela. Věděli, že je zle a něčím se jí znelíbili. Obvykle nemělo dlouhé trvání, než je Rosalie přestala v domě vídat.

„Někteří znalci by nesouhlasili. Nábytek není starý, zkrátka jen tradiční. Nakonec, dokonale pasuje k jejich společenskému statusu, povahám a vychování.“

Lady Georgina očekávala, že na to Rosalie zareaguje. Ona však nadále mlčela a znovu se zasnula.

„Vikomt Everleigh by nebyl špatný nápadník,“ nadhodila proto, aby si ověřila, že se ubírá správným směrem a tuší, co dceru trápí.

„Co jsi říkala?“ vyhrkla Rosalie zmateně.

„Říkala jsem, že by vikomt nebyl špatný nápadník. Zalíbil se ti, je to tak? Nemohla jsem si nevšimnout, jak se ti věnoval při tanci.“

„S Marianne tančil třikrát. Všichni už jistě čekají, až ji požádá o ruku a začne se chystat svatba.“

„Možná...“ Lady Georgina pokrčila ledabyle rameny, čímž dceru konečně upoutala.

„Co tím naznačuješ?“

„Ani při své bohaté fantazii si nedokážu představit, že Marianne získá větší věno než ty.“

Rosalie zčervenala. Těžko říct, zda i studem, nebo pouze nefalšovaným rozrušením z možnosti, kterou matka dosud nevyslovila nahlas.

„Ale on ji miluje.“

„Skutečně?“ Lady Georgina se pousmála tak, jak dokázala jen ona. V tom výsměšném tónu jejího hlasu nechybělo opovržení, nadřazenost a zároveň veškerá ignorace respektu.

„Copak sis nevšimla jejich pohledů?“

„I tobě jich věnoval přinejmenším tucet,“ oponovala matka.

„To ještě neznamená...“

Lady Georgina dceru gestem přerušila. Dopřála Rosalii dostatek prostoru k diskusi, ale pomalu už ztrácela trpělivost.

„Dokonalé místo na slunci si musíš vybojovat. Nespadne ti samo do klína, na to nezapomínej. Jakmile dospěješ a zjistiš, jaký svět skutečně je, uvidíš všechno kolem sebe v jeho pestrých barvách.“

Rosalii se z představy, že by Marianne zradila, stáhlo srdlo.

„Musíme jen získat dostatek času, abychom si vikomta řádně prověřily,“ dodala lady Georgina vzápětí.

„Nemůžu jí ho vzít.“

„Věř mi – když to nebudeš ty, najde se jiná dívka. Ti dva se k sobě nehodí. Z ní nikdy nebude žena, která by mohla reprezentovat vikomta, natožpak s tímto zázemím.“ Téměř štítivě přejela prsty po toaletním stolku.

„Mám ji skutečně ráda.“

„V určité době jste se spřátelily, teď vaše životy vstupují do nové éry. A do té už Marianne nepatří. Nemůžeš se vzdát svého cíle pro jednu překážku.“

Rosalie vstala a rozčileně popošla k matce. Posadila se na kraj postele a zadívala se jí zpřímá do očí. „Nechci jí ublížit.“

„Milá dcero,“ naklonila se k ní Georgina, „k intrikám patří i to, že dokonale odvedeš pozornost. Marianne ani na okamžik nenapadne, že bys jí mohla chtít zkřížit cestu. Možná

si to po čase uvědomí, to už ale bude pozdě na tom cokoliv měnit.“

„Já nevím,“ namítla Rosalie. Nervózně poklepávala nohou, což její matku natolik rozčílilo, že ji okamžitě napomenula.

„Nechej vše na mně. A zatím nevybočuj z role.“

„Z jaké role?“

„Z role nejlepší přítelkyně.“

„Jenomže já jsem její nejlepší přítelkyně! A ona zase má!“

„V tom případě by pro tebe vikomt neměl nic znamenat. Pouze jeden tanec. Až se setkáte příště, pravděpodobně to bude na jeho svatbě s jinou dívkou. Nejspíš promarníš spoustu příležitostí, pokud je odmítneš kvůli... svědomí. Volba je pouze na tobě.“

Georgině neuniklo, jak se Rosalie kousla do rtu. Zvláštní, pomyslela si. Žila v domnění, že nezdělala špetku její povahy. Teprve dnes v ní poprvé zahlédla samu sebe. Konečně začínala rozkvétat, konečně se promění v ženu, jež dokáže ustát překážky a nástrahy života. V tu chvíli cítila s dcerou mnohem větší spojení než při jejím narození, kdy jí drobné tělíčko ještě pokryté krví položili k nadržům.

„Jak to chceš provést?“ špitla Rosalie.

„Musím připravit plán. Do nejpodrobnějších detailů, aby nás nic nezaskočilo.“

„Takže ještě žádný nemáš.“

„Budu mít,“ ujistila ji matka. „Jenom doufám, že ses skutečně rozhodla a jsi za vikomta ochotna zaplatit přátelstvím s Marianne.“

Rosalie se na okamžik natočila k oknu. Zdálo se jí to, nebo temnotu na obzoru zesvětlily první paprsky slunce?

„Myslím, že ano.“

„Nestačí myslet,“ namítla lady Georgina. „Musíš v to pevně věřit, musíš to chtít. Jinak se nemá smysl do ničeho pouštět.“

„Dobře. Ano, jsem připravená obětovat naše přátelství.“

Marianne Blackthorneová uléhala do postele s úsměvem na tváři. Už dlouho se tak báječně nebavila. Nejen že měla po svém boku muže, kterého z celého srdce milovala. Svědkem její lásky a úspěchu byla též její přítelkyně. Nemohla si přát víc než mít Rosalii nablízku, když se schyluje k nejzásadnější události jejího života.

Matka se zdála naprosto přesvědčená, že ji vikomt požádá o ruku. Neustále opakovala, že se za pár měsíců stane vikomtkou Everleighovou – s nádherným sídlem v nedalekém Redcliffu. Nesmí zapomenout ani na jeho domy v Bristolu a v Londýně, vypočítávala vikomtův majetek.

Marianne však nehořela nadšením pro počet domů, jejich rozlehlost a přepych. Milovala Richarda Everleighe. Milovala jeho uhrančivé oči, rámované hustými řasami. Když mu při tanci plavé vlasy spadly do čela, připomínal jí dobroduhu, jenž ji vezme na cestu kolem světa a nepřestane ji přitom svírat a chránit. Jeho široká ramena vzbuzovala obdiv u mnoha dívek a žen, každá by si ráda položila hlavu na mužnou hrud' a nechala se unést až ke hvězdám. Stačilo jen, aby vstoupil do místnosti – ovzduší se náhle rozechvělo. Pohyboval se ladně, přestože byl nadprůměrně vysoký a leckoho by mohlo napadnout, že se prožene neurvale davem.

A jeho úsměv, vzdychala Marianne dál v duchu, jí pokaždé divoce rozbuší srdce. Rty se mu vlní jako svůdná hladina moře...

Už brzy přijde a vysloví se.

Už brzy veřejně oznámí zasnuby.

Nemohla se toho dne dočkat! Zadoufala, že se tak stane během návštěvy Rosalie. Alespoň by jí pak nemusela vše psát a netrpělivě čekat na odpověď. Věděla, že Rosalie je jedna z mála chovaneček penzionátu, která jí skutečně přeje štěstí.

Za okny svítalo. Zhasila proto svíci a zadívala se na světle modrá nebesa. Přesně tak něžné a neposkvrněné bude její manželství s Richardem.

Nejednalo se o bláhové okouzlení, jak by se mohlo někomu zdát.

Nesetkávali se totiž pouze na plesích, nepropadla mu po pouhém tanci.

Jednou se s ním střetla přímo v Redcliffu, kde na ni náhodou narazil v parku. Její komorná naštěstí měla pochopení a nedržela se jich jako klíště, když se vydali na krátkou procházku.

Podruhé se na stejném místě sešli už plánovaně.

A pak tu byla také vikomtova návštěva, když rodiče odjeli do Bristolu. Služebnictvo ho sice nemělo pouštět dovnitř, komorná je neměla ani na okamžik spustit z očí... Přesto došlo k tomu, že si vikomt ukradl několik polibků. Po nich už si Marianne nedokázala představit, že by se měla provdat za někoho jiného.

Její budoucnost zalilo slunce. Neexistoval jediný mráček, který by jí kazil výhled.

Když se ráno po plese všichni sešli v salonu, otec vyhlížel neklidně z okna.

„Copak se děje?“ oslovila ho Marianne.

„Jsou tady! Kočovníci!“ vykřikl baronet Blackthorne a rozhazoval přitom rukama, jako by se snad s nimi chystal svést souboj meči.

„Přece jsme věděli, že dorazí,“ mírnila ho dcera a postavila se vedle něj. Venku skutečně spatřila řadu vozů potažených plachtou. Mířily na náměstí v Thornbrooku, kde se pravidelně konal jarmark. Vikář z kostela svatého Štěpána, pan Johnson, z nich nejspíš rovněž nebude nadšený – jeho úzkoprsost se projevovala každou neděli. Když před rokem zemřel jeho předchůdce, všichni doufali, že se farnosti ujme stejně tak milý a přívětivý člověk. Marianne však v tomto ohledu cítila zklamání.

„Neměli jsme je vůbec pouštět do města. Bůhví jaké tu napáchají škody.“

U Marianne se objevila Rosalie, která zvědavě natahovala krk, aby příchozí také zahlédla. „Alespoň budeme mít o zábavu postaráno,“ usmála se.

„Vy mladí,“ rozohnil se baronet, „nemyslíte na nic jiného než na zábavu. Copak si neuvědomujete, jaké nebezpečí nám hrozí? Vpustit takové lidi do našeho krásného městečka! Kdyby rada sestávala pouze z moudrých a starších mužů, nic podobného by se nestalo. Já jsem ale vždy zastával názor, že nerozváznost mládí nám přinese zkázu. A tohle je první příčina.“

„Prý s nimi přijela i proslulá věštkyně Esmeralda,“ zašepkala Annabella směrem k lady Georgině.

„Věštkyně? To je vskutku zajímavé,“ podotkla oslovená dáma.

„Ach, mamá!“ vykřikla Rosalie nadšeně. „Musíme ji navštívit!“

Baronet, rudý, jak se zalykal rozhořčením a nepochopeným nadšením, nevěřil vlastním uším. „Copak není osud v rukou Božích? Jak by kdo mohl předpovídat budoucnost?“

Annabella Blackthorneová se jemně pousmála, vstala a vzala manžela za ruku. „Byl jsi už zkontrolovat zahradu, drahý? Myslím, že by ti čerstvý vzduch prospěl a ubral trochu té přísnosti.“

„Máš pravdu, máš naprostou pravdu,“ zamumlal sir George. „Omlouvám se, pokud jsem příliš horlivě vyjádřil vlastní názor, ale trvám na tom, že jim měli vstup do města odepřít!“

Zatímco se vzdaloval ze salonu, ženy už netrpělivě čekaly pouze na to, až zaklapnou dveře a budou se moci vrátit k tomu nenadálému vzrušení.

„Četla jsem v novinách, že ta věštkyně předpověděla nejen svatbu královny Viktorie, ale i onen strašlivý atentát, který se na ni chystal spáchat Oxford před čtyřmi lety! Možná královnu varovala! Možná se dá vyhnout osudu, když víte, co na vás chystá,“ vychrlila madam Blackthorneová. Tváře jí zrůžověly, jak se snažila své myšlenky vyslovit na jeden nádech. Popadla do ruky vějíř a rychle jím kmitala, jenomže to příliš nepomáhalo.

„Není to tak dlouho, co by ji upálili za čarodějnictví,“ poznamenala Rosaliina matka.

„A můj drahý manžel by jistě pomáhal stavět hranici.“ Annabella to sice mínila žertem, v duchu však přemítala, že by to možná i udělal. George nebyl zlý člověk, za takového by se nikdy neprovdala, i kdyby ji nutili. Byl plně oddaný víře, o zahradu se staral jako o dílo Boží a vždy se zasazoval o mír

před válkou. Zahrávat si s věštbami a okultními praktikami všeobecně mu připadalo jako rouhání, zatímco jiní si v tom dovolili vidět zpestření zábavy.

„Já bych rozhodně nebyla proti, abychom věštkyni navštívily,“ řekla lady Georgina po chvilce ticha.

„Vám to otec zakázat nemůže, ovšem já nedostanu příležitost,“ povzdychla si Marianne.

„No, snad by se s tím dalo něco udělat,“ prohlásila nečekaně její matka. „Otec se o tom ale nesmí dozvědět, jinak nás obě vyžene!“

Marianne se k matce nadšeně vrhla a objala ji. Věděla, že se na ni může spolehnout, kdykoliv by otec s něčím skálopevně nesouhlasil a matka by to nepovažovala za nijak pohoršující.

„Na zítra nás drahý vikomt přece pozval na projížďku. Myslím, že jedna zastávka nikomu neuškodí. Vikomt jistě nebude proti,“ pokračovala Annabella. „Já pro jistotu zůstanu doma. Marianne svěřím do vaší péče, lady Georgino, a pokusím se manžela stůj co stůj udržet za zdmi našeho sídla. Obávám se totiž, aby se na náměstí nevydal protestovat. Bylo by strašlivé, kdyby nás tam všechny přistihl.“

Slavný řecký řečník Démosthenés kdysi poznamenal: *Než člověk někomu věnuje důvěru, má se podívat na jeho způsob života a na jeho charakter.*

Měla Marianne tuto příležitost? Mohla poznat Rosalii i z její temnější stránky? Pochybovačům, kteří by ji považovali za naivní a přespříliš důvěřivou, lze jednoznačně odpo-

vědět: Ne. Dívky v penzionátu se především přizpůsobovaly prostředí a dobrým vlivům slečny Blackwoodové. Ani návraty k rodinám na svátky či v letních měsících je nesváděly z cesty. Nebyly dospělé, jejich rodiny od nich neočekávaly nic jiného, než že se naučí správným způsobům, základním dovednostem pravých dam z řad vyšší společnosti.

Omámená vikomtem a nadcházející chvílí si Marianne sotva všímala pohledů lady Georginy a Rosalie. Pravděpodobně by ani nedokázala uhodnout, co se za nimi skrývá, jaké plány se rodí za jejich klenutými čely. Na zradu a úskoky ji penzionát ani rodiče nepřipravili.

Náměstí Thornbrooku se v pozdním odpoledni hemžilo návštěvníky z okolních vísek i odlehlejších farem. Kejkliři předváděli tanec s ohněm, žonglování. Pod jedním stanem byla v kleci k vidění vlkodlačí žena. Marianne se odmítala jít podívat. Stačilo jí, jak odtamtud několik malých dětí utíkalo, jako by jim hořelo v patách. Nesly se zvěsti, že je pokrytá dlouhou srstí od hlavy k patě a vydává zvuky, které rozhodně nejsou lidské.

„Se mnou se přece nemusíte ničeho bát,“ uklidňoval ji vikomt, zatímco lady Georgina zamířila k věstkyni. A oproti předchozím zvědavcům pobyla v temně zbarveném stanu delší dobu.

Když vyšla, její pleť byla téměř průsvitná. Chvíli se zdálo, že se bude muset o vikomta opřít, aby neomdlela, ale nakonec se vzpamatovala a zadívala se na obě dívky.

„Ona všechno věděla! O mé minulosti!“

Marianne se instinktivně pokřížovala. „Raději pojedeme domů,“ navrhla proto, ale lady Georgina se rázem vzpamatovala.

„Ne, je to sice... ohromující, ale zkrátka k ní musíte zajít. Řekla mi, že je životně důležité, abyste tak učinily. Obě najednou.“

Rosalie pohlédla na Marianne. Věděla, co matčina slova znamenají, že všechno postupuje podle plánu.

„Půjdem?“ navrhla. „Nevím, jak ty, ale já umírám touhou dozvědět se, co o nás může vědět tak šokujícího.“

Její smích si Marianne pamatovala ještě dlouho poté.

KAPITOLA 2.

Rosalie odhrnula zaprášenou plachtu a opatrně se přikrčila, když vcházela dovnitř. Stan byl prosycený ostrou vůní bylin. Byl jednou z nich tymián? Nebo snad cosi z exotických krajin, jimiž kočovníci projížděli?

„Neostýchejte se, jen pojdte blíž,“ pronesla žena od stolku. Věstecká koule, ve které se leskl podlouhlý plamen svíčky, působila strašidelným dojmem. Možná proto byla umístěna tak, aby ji každý návštěvník spatřil jako jednu z prvních věcí. Skutečně se v ní ukrývá minulost i budoucnost? Skutečně může člověku změnit život, pokud se vyvaruje nesprávných rozhodnutí?

Marianne sevřela Rosalii dlaň. Když se na ni dívka ohlédla, pokývnutím ji upozornila na skleněnou kouli, ale Rosalie viděla mnohem víc. Karty, jež se při doteku světla zaleskly jako zlato, kyvadlo na kožené šňůrce, kostky se zvláštními rytinami a také drobné kůstky.

„Přišly jste si vyslechnout hlas osudu. A Esmeralda vám jej odhalí. Světlo i temnotu, dobro i zlo,“ pokračovala žena

hlubokým, skoro až mužským hlasem. Posunula dvě lampy na stole a pobídla dívky, aby se posadily. Ty však od ní sotva dokázaly odpoutat zrak, působila jako bytost z jiného světa.

Dlouhé, husté, havraní vlasy se jí v nepravidelných pramenech vinuly až přes ramena. Některé měla spletené do tenkých copánků, ozdobených korálky. Tiše cinkaly, kdykoliv se pohnula. Šátek z temně rudého sametu nosila uvázaný nízko na čele, čímž ještě více vynikalo její široké obočí a tmavé oči. Připomínaly barvu půdy po dešti, tak spjaté s přírodou a zároveň s čímsi nadpozemským.

„Já... nevím, jak máme začít,“ promluvila konečně Rosalie a nervózně si poposedla na stoličce. Připadalo jí, jako by se všechno rázem ocitlo v mlze. Zapříčinily to obavy. Z věštby, ze své vlastní zrady. Nemohla za tím hledat žádnou vyšší moc.

Esmeralda se naklonila nad křišťálovou kouli a zakroužila kolem ní dlaněmi. Odhalila jim tak pohled na své velké prsteny s černými a zelenými kameny.

„Vidím pramen lásky,“ pousmála se věstkyně. „Čisté a nesobecké lásky. Je tak nevinná, křehká a... A zároveň jako mláďe, které se ocitne na světě a hned musí čelit nebezpečí.“

„Nebezpečí?“ hlesla Marianne.

„Jste to vy, že ano? Vaše jméno je... Už ho skoro vidím. Mary... Marianne! Ještě nedávno jste jen snila o novém životě po boku milovaného muže. Dočkala jste se. Už je vedle vás. Ano, je to on. Vysoký, pohledný.“

„Richard!“ Marianne téměř vykřikla vzrušením, když věstkyně odhalovala její niterné myšlenky. „To určitě mluvíte o Richardovi!“

Věštkyň se opět pousmála. Tentokrát přitiskla prsty na studené sklo, aby snad docílila pevného spojení se světem za oponou, a přivřela oči.

„Budete šťastná. Vaše blízká budoucnost je prosycena sluncem. Svatba se uskuteční brzy. Ano, už je to zcela jasné, provdáte se ještě toto léto.“

Marianne zalapala po dechu. Cítila, jak jí po tváři stékají slzy štěstí.

„A co dál? Co dalšího vidíte?“ naléhala na ni.

„Přichází podzim, blíží se těžká zima. Všechno se mi ztrácí... Panebože, proč? Proč? Vy... Vy už nejste šťastná,“ zavrtěla hlavou. Náhle prudce zbledla.

„Nejsem šťastná?“ vyjekla Marianne. Rosalie ji vzala za ruku, aby se trochu upokojila. Neměla tušení, co přijde dál, ale matka jistě nic neponechala náhodě.

„Vy ho milujete z celého srdce, jenomže on vás zradí. Zradí vaši lásku, pošlape vaše sny. A když opouští dům a nechává vás v potměšilém pokoji, chřadnete. Tato láska je vaší kletbou...“

„To stačí,“ zasáhla Rosalie. Doufala, že zněla věrohodně a věštkyň ví přesně, co má dělat.

Věděla. „Ne, ona se musí dozvědět pravdu! Nezískáte lásku, po jaké toužíte,“ obrátila se znovu k Marianne. „S láskou to totiž nemá nic společného. Ten muž má v sobě něco zkaženého, zničí vás. Ach, ne! Ne, to ne!“ vykřikovala věštkyň, jako kdyby zahlédla hrozivý zločin. „Cítím smrt! Už se skoro blíží! Zemřete! Zemřete jeho rukou!“

Marianne se prudce zvedla. Celá se chvěla. Nemínila tu zůstat ani o vteřinu déle. Jenomže věštkyň se po ní natáhla a pevně ji chytila za zápěstí.

„Pokud se za něho provdáte, zemřete!“

A to bylo poslední, na co si Marianne z návštěvy věštyně vzpomínala. Omdlela a probrala se až v kočáru, když s nimi vikomt Everleigh uháněl na Rosewood.

„Kdybych tušil, k čemu se chystáte, zakázal bych vikomtovi přiblížit se k náměstí na sto yardů!“ zahřměl baronet Blackthorne, když s chotí osaměli v salonu.

„Nestalo se přece nic hrozného. Dívky se chtěly pobavit,“ opáčila Annabella. Doufala, že hádku neuslyší jejich hosté. Nechtěla si ani představit, co by pak o nich lady Georgina vyprávěla v Bristolu. Že jsou poznamenáni tmářstvím? To by možná bylo to nejmenší...

Ačkoliv Marianne a Rosalii pojila společná léta v penzionátu, Annabella věděla, že se s lady Georginou nikdy nepřátelí. Jsou naprosto odlišné. Ne, že by nedokázala jednat s lidmi, kteří mají nos nahoru a na ostatní se dívají skrze prsty, zkrátka a dobře je nevyhledávala a netoužila po jejich společnosti.

Uvědomovala si výsměch v Georgiiných očích, když jí vyprávěla o sbírce porcelánových figurek. Sbírce, která jednou bude mít nevyčíslitelnou hodnotu, nejen finanční. Annabelliny záliby jí připadaly dětinské a prosté. Raději se tvářila, že si ničeho nevšimla, aby neshody nepoznamenaly Marianne. Ty dvě zanedlouho odjedou, nějak už to vydrží.

„Jak jsi to mohla dopustit?“

„Zbytečně to zveličuješ, Georgi. Naše dcera je v pořádku. Zkrátka se jí zatočila hlava a omdlela. To se v tomto věku stává spoustě dívek.“

„A už se ti svěřila, co ji tak rozrušilo?“

Annabella semkla rty. Přemýšlela o tom. Pochopitelně ji hned napadlo, že jí věstkyně sdělila cosi závažného, ale Rosalie to popírala. Tvrdšíjně opakovala, že se Marianne zatočila hlava ze vzduchu špatně větraného stanu. Mohla snad namítat? Jakmile s dcerou osaměla, pokoušela se z ní vymámit pravdu, přemohl ji však spánek, takže rozhovor odložila na později.

„Není to tak, jak ty dvě tvrdí. Celé tělo se mi chvěje touhou vyrazit do vsi a všechny ty bezbožné kočovníky vyhnat!“

„V žádném případě, Georgi!“ vykřikla Annabella. „Vyvolat rozruch a skandál je to poslední, o co stojíme. Všechno se dá do pořádku.“

„Vikář Johnson by se ke mně jistě přidal.“

„Ano, a nikdo další. Bůh ví, jak by vaše odvážné tažení dopadlo. Raději se posad'. Mám ti nechat přinést whisky nebo víno?“

Baronet usedl na pohovku vedle manželky a počastoval ji dalším vyčítavým pohledem. „Nemám nejmenší chuť nechat si uchláchnout mysl alkoholem. Už když jsem lady Whitmoreovou poprvé spatřil, jakýsi hlas mě varoval, ať zůstávám ve střehu. Její dcera není o moc lepší.“

„Georgi,“ okřikla ho Annabella a přiměla jej ztišit hlas.

„Ve svém domě si můžu mluvit, jak se mi zlíbí. Vždyť ani tobě nepřiřostly k srdci!“

Annabella musela připustit, že mají s manželem stejný názor. Možná měla být opatrnější, nenechat Marianne v péči lady Georginy. Ctila však pouto dívek a záleželo jí na tom, aby Marianne byla spokojená a nepoznala, co se jí skutečně honí hlavou.

„Myslím ale, že jsem jí ples otrávil dostatečně,“ zasmál se náhle manžel spokojeně. „Měla jsi vidět její výraz, když jsem se poprvé zmínil, že rád spravuji vlastní zahradu.“

„A právě od té chvíle nás vnímá ještě hůř,“ podotkla Annabella. „Asi jsme tomu sami nepomohli.“

„Dostala, co si zasloužila. Tady není ve městě, nikdo nečeká, až milostivě upustí kapesníček a ona mu blahosklonně věnuje úsměv.“ Zadíval se na manželku, v očích mu opět rozhněvaně zablesklo. „Nemůžu se dočkat, až nás poctí odjezdem. Hlavně, aby vikomt už dál neváhal a požádal o ruku naší dcery. Pořád nechápu, co mu tak trvá. Naznačovali jsme mu několikrát, že má naši přízeň a nebráníme se jeho náklonosti k Marianne.“

„Je gentleman,“ oponovala mu Annabella. „Co by lidé řekli, kdyby se střemhlav hnál do sňatku? Je vytrvalý a odhodlaný, čímž zpečetuje všeobecné úvahy a očekávání. Zároveň si přeje, abychom i my věděli, že je důvěryhodný. A jak sis jistě všiml, tančil s Marianne třikrát. Třikrát! Je to otázka krátké doby, než za námi přijede.“

„Kéž by to tak bylo!“

„Copak jsem se někdy zmýlila, Georgi?“ odvětila Annabella dotčeně.

„Máš pravdu, máš naprostou pravdu,“ přikývl nakonec baronet. Zvedl se, neboť se chystal promluvit si s Marianne. Pokud nesvěřila pravdu matce, možná bude mít štěstí on. Ačkoliv pochyboval, že by mu důvěřovala poté, co se tak rázně ohradil proti jejich odpoledním radovánkám u kočovníků.

Zaklepal jemně na dveře jejího pokoje a nahlédl dovnitř. Marianne seděla na posteli, ruce složené v klíně, s hlavou otočenou k oknu.

„Jak se cítíš, dítě? Už je ti lépe?“

Marianne se polekala, když promluvil. Neslyšela otce přicházet, zahloubala se do vlastního nitra a neustále si opakovala, co se dnes přihodilo.

„Ano, mnohem lépe, otče.“

Když se Marianne pousmála, spadl mu kámen ze srdce. Tvář pokrytá jemnými, ale četnými vráskami, se mu uvolnila. Přisunul si k Marianne židli a znovu ji zkoumal, aby se ujistil, že mluví pravdu.

„Ještě pořád se zlobíš?“

„Kdepak. Víím, jak to se mnou máte těžké. Snadno se rozčílím, ale vzápětí jsem mírný jako beránek.“

Marianne se opět usmála. „Jsi ten nejlaskavější člověk, jakého znám. Pouze si zakládáš na tradicích a nebýváš nadšený z pokroku.“

George pokýval hlavou. V tom se Marianne rozhodně nepletla. Věděl o této vlastní nectnosti – pokud vůbec byla nectnost zakládat si na tradicích a respektu starších. Někdy tím ovlivňoval i svou malou Marianne, jenomže...

Jenomže ona už není malé děvčátko. Musel se s ní rozloučit, když přišel čas, aby se jí dostalo řádného a příkladného vzdělání. A z penzionátu se mu vracela vždy vyšší, rozumnější, nebo naopak radostnější. Přestože to byla stále ona, měnila se a stávala se z ní dospělá žena.

„Co se u věstkyně odehrálo? Prozradíš mi to?“

Marianne se nervózně ošila. „Pravděpodobně se mě zmocnily obavy, co by mohla vyčíst z té své křišťálové koule. A v uzavřeném stanu jsem se nedokázala pořádně nadechnout.“

Uhýbala pohledem, lhala. Zamrzelo ho, že k němu není upřímná. Nechápal, co tak hrozného před ním skrývá.

„Tito... lidé, se neštítí ničeho, aby si vydělali peníze. Místo toho, aby tím zákazníky odradili, probouzí ve společnosti zvědavost.“

„Proč by si věštkyně vymýšlela něco šokujícího? Dostane přece vždy zaplacen, mohla by rozdávat jen příjemné věštby.“

Baronet pokýval hlavou. „Jenomže to by se její jméno nešířilo takovou závratností. Bohužel, svět už je zkrátka takový. Temnota a nebezpečí přitahují.“

Dívka se kousla do rtu. Málem už otci prozradila, co bylo pravou příčinou mdlob. Možná už z jejích otázek všechno pochopil, sama se však rozhodla o proroctví pomlčet.

Ne proto, že by měla strach, jak rodiče zareagují.

To kvůli sobě samotné.

Ačkoliv si v duchu opakovala, co jí řekl otec, věštba ji vyděsila. A vyděsila ji proto, že by mohla být pravdivá.

Věštkyně její jméno pravděpodobně věděla od Rosaliiny matky, ale co to ostatní? Proč by ji před Richardem varovala, kdyby za oponou nezahlédla její smrt?

„Na druhou stranu je dobré svět poznávat,“ usoudil baronet. „Zjistíš tak, jaké společnosti a lidí se stranit.“

Ano, o tom nebylo nejmenších pochyb. Nedokázala si představit, že by věštkyni ještě někdy vyhledala.

Richard jí přinese smrt.

Jak řekl otec, věštkyně si přála šokovat, způsobit rozruch, aby se lidé začali zajímat o její služby a ze zvědavosti ji navštívili.

„Odpočívej,“ pobídl ji a vstal. Tušil, že si Marianne přeje po odpolední kratochvíli rozjít a dospět k závěru, že nikdo jiný než Bůh nemůže znát její osud.

Sotva se za ním zavřely dveře, Marianne vyklouzla z postele a napila se ovocné šťávy. V hrdle jí vyprahlo a kůže jí nervozitou svrběla po celém těle. Pokud v ní Esmeralda chtěla probudit strach a obavy, uspěla.

Dveře se znovu pootevřely.

„A neměj obavy o vikomta,“ pronesl ještě otec. „Už mu nebudu dál vyčítat, že tě vzal do tak nevhodné společnosti.“

Marianne se nepatrně uvolnila. Přesně takového otce znala – prchlivého a milosrdného. Nejlépe udělá, když na Esmeraldina slova zapomene a poddá se štěstí, které ji s Richardem čeká.

Když Marianne vzkázala po služebné, že nesejde na večeri do jídelny, vzbudilo to v jejích rodičích další obavy. Lady Georgina s Rosalií si sice vyměnily významné pohledy, nedalo se z nich ovšem vyčíst, co znamenají.

Annabella se chystala dceru navštívit, jenomže tvrdě spala a ona neměla to srdce ji budit.

V salonu pak strávili krátkou chvíli. Baronet zadumaně mlčel, lady Georgina se sice snažila vymýšlet novou a novou konverzaci, nikdo ji však nerozvíjel více než stručnou odpověď. Po půl hodině se tedy s dcerou omluvily. Rosalie následovala matku do jejího pokoje – ostatně v něm nyní trávila většinu času.

„Myslím, že se nám podařilo zasít semínko pochybností,“ usmála se Georgina vítězoslavně. Usadila se na pohovku a požádala dceru, ať jí podepře záda dalším polštářkem. Nechácala, jak na tomto nepohodlném nábytku může někdo sedět a odpočinout si.

„Nepřehnalysme to?“

„Už jsme o tom hovořily po návratu, Rosalie. Bylo to nutné. Jednoduché a, jak se zdá, účinné.“

Rosalie si nervózně mnula ruce. Chvilí postála u okna, na okamžik se usadila k matce, ale vzápětí už znovu rázovala po místnosti. Georgina ji sledovala s mírným pobavením. Začátky bývají těžké, říkala si. Jakmile získá, po čem touží, její mysl se uklidní a na Marianne si ani nevzpomene.

„Měla bych ji navštívit.“

„V žádném případě, nech věci volně plynout.“

„Jako její nejlepší přítelkyně bych ji teď měla utěšovat.“

„To můžeš udělat zítra. Jako výmluvu použiješ, že si rodiče přáli, abys ji nechala odpočívat.“

Rosalie se na matku upřeně zahleděla. „Mám pocit, že tě vůbec neznám.“

„Mýlíš se – jsem stejná jako vždy.“

„Strašně mi buší srdce,“ postěžovala si Rosalie.

„Tak se posaď a uklidni se. Tím, že budeš zmateně postávat v pokoji, ničeho nedosáhneš. Uvidíme, co se stane přes noc.“

„Co by se mělo stát, mamá?“

„Pokud jsem Marianne odhadla správně, začne o vikomtovi pochybovat. My ho mezitím dostaneme na svou stranu.“

„Napadlo tě, že ji možná skutečně miluje? Můžeme se snažit jakkoliv, a třeba mě nikdy nebude chtít.“

„Nesmysl. Viděla ses někdy v zrcadle vedle Marianne? Jenom hlupák by si nezvolil tebe. Navíc je v sázce tvé věno. Až se vrátíme domů, zjistím o vikomtovi podrobnosti. A pozvu ho k nám, abychom ho udrželi co nejdál od Marianne.“

„A odmítne-li?“

Lady Georgina s hlubokým povzdechem přivřela oči. „Nedmítne. A i kdyby odmítl, nikdy by ani slůvkem Marianne nenaznačil, o co jsem usilovala. Zachová si důstojnost gentlemana každým coulem.“

„Viděla jsem ho první!“ zopakovala pevně Rosalie, jako by se snažila sama sebe přesvědčit, že jedná nanejvýš oprávněně. Seznámila se s ním, ale nejevil o ni zájem. A poté, co se setkal s Marianne v Redcliffu, si ho ta malá zrádkyně uzmula pro sebe!

„Přece nevyklidiš pole jenom pro přátelství s dívkou, která nedosahuje tvé úrovně ani rodokmenem, ani půvabem,“ přilévala olej do ohně Georgina.

„Nemůže dostat to, co jsem měla mít já!“

„A také nedostane, o to se postarám,“ dodala Georgina a spokojeně se usmívala. Jakmile získá nad Rosalií naprostou kontrolu, naučí jí všechno, aby v životě uspěla. A pod její pevnou rukou se z ní stane nejúspěšnější žena v celém Bristolu.

Byla to noční můra?

Marianne se probudila zbrocená potem. Očekávala, že se každou chvíli rozrazí dveře, protože zoufalým výkřikem vyděsila všechny obyvatele Rosewoodu.

Křičela však pouze ve zlém snu. A děkovala Bohu, že se z něj vysvobodila. Přerývaně dýchala, hrud' se jí divoce vzpínala a její srdce stále prožívalo onu hrůzu.

Ale jakou? Nepamatovala si, co přesně se jí zdálo. Možná o Richardovi...

Ano, to on byl příčinou její úzkosti! A pomalu si začínala vybavovat detaily.